

Lars Oskan-Henriksens tale ved åbningen af Copenhagen Pride Week

Taler

Lars Oskan-Henriksen
Forperson for Copenhagen
Pride

Dato

18. august 2020

Sted

Rådhuspladsen, København

Omstændigheder

En digitalt live transmitteret tale pga. corona

Kære gæster – Kære LGBTI+-miljø

Det er med enorm glæde, megen stolthed, men også en hel del lettelse, at jeg i dag kan byde jer velkommen til Copenhagen Pride Week 2020.

Atter engang har vi nået det utrolige og har overgået os selv på måder og med kreative ideer, som for 5 mdr. siden lå helt uden for vores fantasi.

Da coronaen ramte verden i februar og marts, må jeg indrømme, at det var vanskeligt at tænke så langt frem som til august og forestille sig, at vi til den tid – nu 6 mdr. senere, fortsat befinder os i en verden, som for en stor dels vedkommende er lukket, hvor smitten endnu ikke menes at være toppet, og hvor dødstallet fortsætter med at stige på trods af mange og dybe afsavn.

Vores første reaktion var, som man vel kan forestille sig, at dette ville være drevet over længe før august, og at vi kunne forberede Copenhagen Pride Week efter den kendte model, og at 2020 var året, hvor vi skulle lave generalprøve på meget af det, vi drømmer om at skabe i 2021.

Men i april meddeltes det, at forsamlingsforbuddet ikke inden 31. august, ville hæves til over 500 mennesker – og med 450.000 deltagende i de sidste års festivaler, var det jo tydeligt, at vi ikke kunne gennemføre, som vi plejer – og som VI synes, en Copenhagen Pride Week er aller bedst.

Omvendt er vi også bevidste om, at hverken vi selv eller vores miljø – eller

Danmark i øvrigt – kunne være tjent med, at vi blot gav op og lagde os med alle fire ben i vejret og overgav os.

LGBTI+-miljøet har altid været kendetegnet ved et enormt overlevelsesinstinkt, en stærk vilje til at overkomme modstand og en kreativitet og et gå-på-mod, som har bragt os igennem selv den voldsomste modstand, vi gennem tiden er blevet udsat for.

Fra april og til nu har Copenhagen Pride til fulde levet op til de kvaliteter: overlevelsesinstinkt, vilje, kreativitet og omstillingsparathed.

Vi VILLE ikke aflyse. Men vi var også fast besluttede på, at vi skulle gennemføre alt på en måde, som var tryk, sikker og omsorgsfuld, og som havde høj kvalitet.

Over de næste 6 dage, vil I opleve, hvad al denne kreative vilje er omsat i: flere end 100 livestreamede events, fuld deltagelsesmulighed online – også for spørgsmål og kommentarer, en ambitiøs virtuel platform, som samler alle vore aktiviteter, et nyt magasin, en digital parade med næsten 100 indsendte bidrag og den vildeste koncert endnu set i Danmark, hvor vi som de første nogensinde skaber en fuld koncert i Extended Reality.

Det er ikke altid pænt at rose sig selv – men jeg vil gerne i dag rose vores organisation – alle vore lynende dygtige frivillige kræfter, vore kreative hoveder, vores administrative talenter og vores passionerede aktivister. Jeg er simpelthen så stolt over at stå i spidsen for en organisation, som samler så meget talent, så megen vilje til at gå above and beyond for at skabe noget for andre, som er så parate til at kaste måneders arbejde overbord for at gå lige så dedikeret til nye ideer og se muligheder, også når begrænsningerne hober sig op.

Jeg vil også gerne sige et ekstra tak til vore sponsorer, som har holdt fast i vores fælles projekt også i år, hvor alles økonomi er ekstra udfordret, og ikke mindst i den forbindelse til hele teamet fra Agenda Group, som var de første som ringede, da vi – uden egentlig at vide hvordan – havde meldt ud, at vi ville gå digitalt, og sagde: ”Hvordan kan vi hjælpe?” Uden samarbejdet med jer var vi slet ikke nået hertil, hvor vi er. Det har været en kæmpe fornøjelse. Tak, fordi I smed alt, hvad I havde i hænderne, ofrede ferier og weekender og hjalp os i mål.

Og til sidst vil jeg gerne takke det lille bitte team på to, som er vores sekretariat,

og som har holdt alle boldene svævende, og som på trods af en til tider HELT urimelig arbejdsbyrde er blevet VED med at knokle – og ved med at smile! Havde I ikke været her, var vi ikke lykkedes med det, vi nu gør.

Årets tema er solidaritet.

Det er i år mere aktuelt, end det har været i mange, mange år. Dels har coronaen skabt en afstand mellem mennesker – enten fordi vi ikke kan rejse, eller fordi vi må holde afstand selv til vore nærmeste, dels betyder en pandemi som denne særlige udfordringer for LGBTI+-personer, og dels har en række regeringer benyttet sig af, at fokus har været entydigt på sygdom, til at vedtage LGBTI+-undertrykkende lovgivning, mens verdens opmærksomhed har været vendt bort.

Vi må ikke glemme, at bag coronaens hærgen, gemmer sig menneskelige skæbner og en hverdag, som skal leves. Selv i Danmark kender vi mennesker, som i månedsvis har levet i selvisolation, fordi de tilhører særligt udsatte grupper, som ikke bare kan lade stå til og tænke: Får jeg det, så klarer jeg nok det også.

Og ser vi UD over vort lands grænser, er store befolkninger stadig ramt af stramme karantænebestemmelser, og LGBTI+-personer rammes uforholdsmæssigt hårdt, fordi vi ofte står svagere på arbejdsmarkedet, oftere lever uden kontakt med vore familier, og tit har ringe adgang til sundhedstilbud. Når en krise, som den vi står i nu, rammer, bliver vi endnu mere afhængige af at tilhøre en gruppe, et miljø, en familie. Af at være til i verden. Være set, respekterede og værdsatte. Det kan dreje sig om liv eller død.

Derfor er solidariteten afgørende. Det er den i vores eget hjemlige miljø – og det er den i helt afgørende grad for den internationale LGBTI+-bevægelse. Nu er det tid til at være her for hinanden. Nu skal hjælpen ydes, nu skal telefonopkaldene foretages, så folk ved, der er nogen, som bekymrer sig om dem, nu skal vi dele, hvad vi har, så ingen lades tilbage. Det er også budskabet, når vi holder Copenhagen Pride Week 2020. Vi er privilegerede ved at stå her. Ved at leve i et land, hvor ansvarlige politikere og en oplyst befolkning i fællesskab tager ansvar for hinanden. Ved at have en økonomi, som kan understøtte de svageste og undgå et fuldkomment kollaps. Vi har kunnet blive hjemme uden at skulle sulte, kunnet opsøge hjælp, hvis vi var syge, og besad det

privilegium, det er, at kunne håbe på bedre tider.

Når verden fattes penge, og hestene bides over den tomme krybbe, så ved vi, at minoriteterne er de første, som må holde for.

Så er det at fascismen, homofobien, transfobien, racismen og sexismen trives og får ilt til sine gløder, og det bliver farligt at være os.

I lørdags demonstrerede vi foran den polske ambassade. I Polen har en tredjedel af landets regioner og kommuner erklæret sig LGBTI+-fri. For første gang siden tiden op til 2. verdenskrig er der områder i vores Europæiske Fællesskabs hjerte, som er udråbt som fri for en bestemt kategori af medborgere – udelukkende baseret i vores minoritetsstatus.

I Ungarn har den fascistiske regering under Victor Orban benyttet coronaen til at fjerne lovgivning, som beskytter transpersoner.

I Tyrkiet fortsætter regeringen med at forfølge oppositionen, herunder LGBTI+-samfundet, som forbydes at forsamles og anholdes alene for at Tweete, at børn kan være LGBTI+-mennesker.

I USA rulles lovgivning tilbage, som skal beskytte transpersoner i uddannelsessystemet og hæren.

I Brasilien anklager Bolsonaro WHO for at opfordre børn til at blive LGBTI+-personer, mens han gennem udpegninger af højesteretsdommere søger at tilbagerulle rettigheder, Brasiliens LGBTI+-miljø allerede har opnået.

Listen kunne blive ved og ved – og vi MÅ ikke tænke, at fordi vi står midt i en pandemi, må vi løse den først og derefter tale rettigheder. Det her er ligeså meget et spørgsmål om liv og død som coronaen. Forskellen er, at vi snart står med en vaccine mod corona, mens homofobien og transfobien forbliver en smitsom virus i vores liv.

Vi skal vedblive at insistere. Vi skal lægge pres på vore politikere. Og vi skal fastholde, at vi har en international forpligtelse til at råbe op – og med den følger også en forpligtelse til at gå forrest i vores eget land.

Vi kan ikke slå os til tåls med at være 78 % i mål, som det fremgår af ILGA Europe's Rainbow map, eller være tilfredse med at være nr. 8 i Europa.

Vi kan ikke finde os i, at transbørn skal gå angste i skole, fordi de ikke kan få papirer, som stemmer overens med den måde, de repræsenteres i verden.

Vi skal ikke se tavse til, mens der foretages unødvendige kosmetiske operationer på interkønnede børn.

Vi skal ikke slå os til tåls med, at lovgivningen i vores land ikke beskytter os mod diskrimination udover på arbejdsmarkedet.

Vi skal ikke stå som tavse vidner til at vores LGBTI+-familie, som beder om asyl i vores land og beskyttelse mod overgreb og mord, sendes lukt tilbage i bødlernes arme.

Vi skal ikke gå angste rundt i gaderne i vore byer og tjekke vores opførsel og udtryk for at sikre os selv mod hadforbrydelser.

Vi skal simpelthen ikke finde os i mere.

Vi skal stå sammen og kræve vores ret.

Derfor fejrer vi Copenhagen Pride Week 2020 i solidaritetens tegn.

Og så skal vi bevare håbet, livsgnisten, selvværdet, stoltheden, kreativiteten, trodsigheden og ukueligheden, så vi er dem, vi ønsker, vi møder. Så vi som miljø er det respektfulde fællesskab, vi drømmer om at leve i.

Vi kan noget helt særligt.

Vi ER noget helt særligt.

Vi er præcis, som vi skal være – og ingen af os skal tvinges til at lave sig selv om for andres skyld.

Hos os. I vores fællesskab. Her hører du hjemme.

Det er den solidaritet, som skal gennemsyre Copenhagen Pride Week 2020.

Nyd den. Bliv klogere. Vis hensyn, og vær omsorgsfuld.

Velkommen til PRIDE – velkommen hjem!

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Copenhagen Pride, Regnbuebevægelsen, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-oskan-henriksens-tale-ved-aabningen-af-copenhagen-pride-week-2020>